

תן ופנינייה

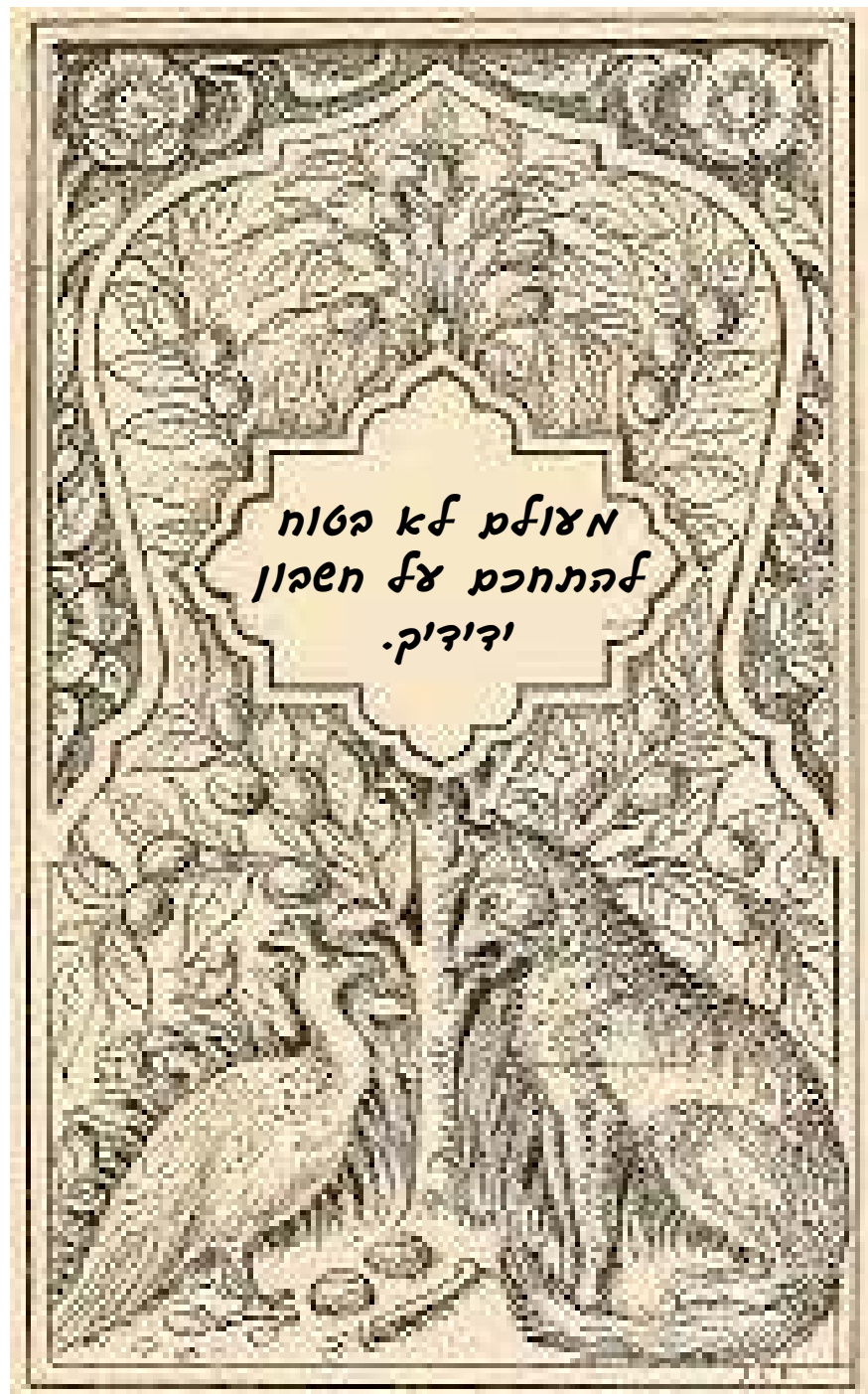
מתוך "סיפורי פנג'אב (הודו)
מאת פ.א.סטיל 1917

פעם תן ופנינייה נשבעו על ידידות
לנצח. מדי יום הם אכלו את
ארוחותיהם ביחד תוך שיחה
ידידותית על ענייני היום.
יום אחד הפנינייה אספה לה שזיפי
בר עסיסיים לארוחת צהריים והתן
בא עם גדי צעיר טרוף. הם אכלו
ונהנו מהאוכל ואחרי הארוחה
הפנינייה גירדה שקע באדמה וטמנה
שם את הגלעינים של השזיפים
בשורה אחת.

"כך אני נוהגת כשאני אוכלת
שזיפים" אמרה בגאווה "אמא שלי,
ציפור אצילה, חינכה אותי למנהגים
טובים ובמותה השביעה אותי לא
לבזבז דבר. הגלעינים האלה יצמיחו
עכשיו שיחי שזיפים, ואפילו אם אני
כבר לא אזכה מהפרי, הרי ציפורים
אחרות יוכלו ליהנות מהם."
התן נבוכ כששמע את דביר
הפנינייה, וכדי לא להראות את עצמו
בזבזן אמר:
"כך בדיוק! לשם כך גם אני מטמין
את עצמות החיות שאני אוכל." והוא
חפר תלם באדמה וקבר שם
במרחקים שווים את עצמות הגדי.

מדי יום היו הידידים באים לאותה החלקה והסתכלו על מקום הזריעה. במשך הזמן גלעיני השזיפים נבטו, אך במקום בו נטמנו העצמות לא ניתן היה לראות דבר. "לוקח זמן רב עד שהעצמות נובטות" הסביר התן, שהעמיד פנים כי כך הוא באמת הדבר. "אני מכיר מקרים בהם הדבר לקח חדשים ארוכים." "אדוני נכבד" ענתה הפנינייה בלגלוג "אני יודעת מקומות שבהם הן נשארות כך במשך שנים." וכך עבר הזמן. זוג הידידים ביקר בגינה שלהם מדי פעם, והעצמות לא הראו, כמובן, כל סימן חיים. הפנינייה נעשתה כל פעם יותר

עוקצנית, מה שהרגיז את התן יותר ויותר. בסוף שיחי השזיף הניבו פרחים ואחריהם פרי, והפנינייה התיישבה לאכול ארוחת פרי בשל ועסיסי. באותו יום התן לא הצליח בציד, ועמד רעב ומרוגז, ללא דבר לארוחה. "הה-הה!" לגלגה הפנינייה לתן "כמה זמן לוקח לעצמות האלה שלך להניב לך ארוחה. אבל כשיניבו, איזה ארוחה גדולה וטובה תאכל אז!" תוך ההנאה מהפרי הבשל היא לא הבינה שהתן ממש רותח מכעס והמשיכה:

"ידידי המסכן! אתה נראה רעב.
אתה עוד עלול לגווע מרעב בטרם
תיהנה מהיבול עצמותיך. כמה חבל
שאינך נוהג לאכול בינתיים שזיפי
בר!"
"אם אינני יכול לאכול שזיפים" קרא
בסוף התן המעוצבן "אוכל בינתיים
לפחות לאכול את זוללת השזיפים!"
הוא התנפל על הפנינייה ובלע
אותה.

**

מסקנה - מעולם לא בטוח להתחכם
על חשבון ידידיך.